

ת"פ 15640/06/15 - מאיר פיסו, כ.א.ז. עובדים בע"מ, מקור הפורמיקה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15640-06-15 מדינת ישראל נ' פרץ ואח'

בפני כבוד השופט דוד רוזן
מבקשים

1. מאיר פיסו
2. כ.א.ז. עובדים בע"מ
3. מקור הפורמיקה בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד ז'ק חן ודרור ארד
איילון

נגד
משיבה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

החלטה

לפניי בקשה שלא לגזור את דינם של נאשמים 1, 2, 6, 8 ו-9 (להלן: הנאשמים שהודו) בכתב האישום המתוקן עד
לבירור משפטם של נאשמים 3, 4, 5, 7 ו-10 (להלן: הנאשמים שלא הודו), או לחילופין להורות על הפרדת משפטם של
הנאשמים שהודו ממשפטם של הנאשמים שלא הודו.

כנגד הנאשמים כולם הוגש כתב אישום, שעניינו בפעילות מרמית שבוצעה לכאורה ע"י נאשמים 1 ו-2, במטרה
להתגבר על שינויים רגולטוריים שמנעו מהם את האפשרות להמשיך ולעסוק בתיווך עובדים זרים לתעשיית הבניה,
ולהשיא לעצמם רווחים מתיווך זה. במסגרת זו נאשמים 1 ו-2 הקימו או השתלטו על שלושה תאגידי כוח אדם, והסתירו
את מעורבותם ובעלותם באותם תאגידים על ידי שיתוף נאשמים 3 ו-4 בעסקי התאגידים ורישומם של אנשי קש ו/או
אחרים במקומם. על פי כתב האישום, פעילות מרמית זו אפשרה לנאשמים 1 ו-2 לקבל במרמה היתרים מיוחדים
לתאגידי כוח אדם, לקבל את הנחת דעתו של רשם הקבלנים, לקבל את הנחת דעתם של קבלני הבניין עמם עבדו,
לקבל את הנחת דעתו של פקיד השומה ובסופו של יום להפיק באמצעות מנגנון זה סכום של כ-1.2 מיליארד ₪
בתקופה של כ-8 שנים. כמו כן, פעילות זו סיפקה לנאשמים תשתית לעשוק מאות עובדים זרים שהגיעו לעבוד בתאגידי
כוח האדם בארץ, ולגבות מהם עמלות בניגוד לחוק, בגובה של עשרות מיליוני ₪.

ביום 21.06.2014 הודו נאשמים 1, 2, 6, 8 ו-9 במיוחס להם, והורשעו בהתאם. המאשימה הגישה כתב אישום מתוקן
נגד הנאשמים שלא הודו, במסגרתו הוספו שמויתיהם של נאשמים 1 ו-2 לרשימת עדי התביעה. מועד שמיעת טיעונים
לעונש בעניינם של נאשמים 1 ו-2 נקבע ליום 01.07.2015.

עמוד 1

לטענת המבקשים (נאשמים 3, 5 ו-10), סעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החוק) מחייב את בית המשפט להמתין עם גזירת דינם של הנאשמים שהודו עד לסיום בירור משפטם של הנאשמים שלא הודו. על כן, אם בכוונת המאשימה להעיד מי מהנאשמים שהודו כעדים מטעמה נגד הנאשמים שלא הודו, יש להורות על הפרדת המשפט בעניינם, להגיש כתבי אישום בשני בהליכים נפרדים נגד כל קבוצת נאשמים ולהוציא מתיק בית המשפט של הנאשמים שלא הודו את החומרים שהצטברו בעניינם של הנאשמים שהודו.

המאשימה מתנגדת לבקשה. לטענתה, סעיף 155(א)(1) לחוק קובע במפורש כי יש לגזור את דינם של הנאשמים שהודו לפני העדתם נגד הנאשמים שלא הודו.

דין הבקשה להידחות.

סעיף 155 לחוק קובע כדלקמן:

- 155. (א) נאשמו כמה נאשמים בכתב אישום אחד ומהם הודו בעובדות שיש בהן כדי הרשעתם ומהם שלא הודו בכך, לא יגזור בית המשפט את דינם של הנאשמים שהודו לפני שנסתיים בירור המשפט של הנאשמים שלא הודו; ואולם -**
- (1) נאשם שהודה כך, והתובע או הסניגור מודיעים שהוא ייקרא להעיד במשפטם של יתר הנאשמים, לא יעיד אלא לאחר שנגזר דינו;**
- (2) בנסיבות מיוחדות שירשום בית המשפט רשאי הוא לגזור את דינו של הנאשם שהודה לפני סיום משפטם של האחרים.**
- (ב) לענין סעיף זה, גזירת דין - לרבות מתן צו מבחן ללא הרשעה או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.**

אכן, הרישא של סעיף 155(א) לחוק מורה כי יש לגזור את דינם של הנאשמים שהודו רק לאחר שיתייס בירור משפטם של הנאשמים שלא הודו, אולם לכלל זה קיימים חריגים, ואחד מהם קובע בסעיף 155(א)(1) לחוק. משהודיעה המאשימה - בדרך של הוספתם של נאשמים 1 ו-2 לרשימת עדי התביעה - כי בכוונתה להעיד את נאשמים 1 ו-2 נגד הנאשמים שלא הודו, הרי שחל החריג ואין כל מניעה לגזור את דינם של הנאשמים שהודו באופן מיידי, כדי לאפשר העדתם. הדבר אף עולה בקנה אחד עם תכליתו של סעיף 155(א)(1) לחוק, שהיא למנוע את הקושי הראייתי הנעוץ בהעדת נאשם שטרם נגזר דינו, שעשוי להקטין את חלקו בעבירה ולהגדיל חלקם של שותפיו מתוך מטרה לזכות בעונש מקל:

"תכליתו של כלל סטטוטורי זה להבטיח, כי נאשם שהודה לא יעיד במשפט בעד או נגד חברו השותף בטרם נגזר דינו, מחשש להטיית עדותו בשל שיקול זר שעניינו הפקת תועלת עצמית לצורך גזר-דינו שטרם ניתן. האינטרס הראייתי במיצוי פוטנציאל האמינות מעדותו של השותף הביא את המחוקק לחרוג מהעקרון הכללי המנחה לפיו גזר דינם של כל השותפים לעבירה הנשפטים יחדיו ינתן באותה עת, והצדיק בעיניו יצירת חריג לפיו גזר דינו של עד שותף שהודה ינתן קודם למתן

עדות בעד או נגד שותפיו לאותו כתב אישום. הטעם ביסוד הוראה זו נועד לשלול מצב בו עדותו של שותף שהודה תינתן מתוך ציפייה לקבל טובת הנאה מעדותו "שמחמת ציפיה אשר כזאת יש לחשוש לעדות שקר" (השופט חיים כהן בע"פ 169/74 כדורי נ' מדינת ישראל, פד"י כט(1) 398).

(בג"צ 11339/05 מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע ואח' (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה 6 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה)

ודוק: אין בסעי' 155 לחוק דבר וחצי דבר המחייב את בית המשפט להפריד את משפטם של הנאשמים שהודו ממשפטם של הנאשמים שטרם הודו.

סוף דבר - הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ה, 28 יוני 2015, בהעדר הצדדים.